

**עין משפט**  
**נר מציה**

**בנ** א מיי פ"ב מהל' אבות הטומאה הל"ו:
**ב** [מיי] שם פ"א הלכה ג]:
**ג** מיי שם פ"ב הל' ו':
**בד** ד ה מיי פכ"ג מהל' כלים הלכה ט':

רבא (מנחות דף כד.):

**שיטה מקובצת**
א] דה"ל מדרס ומגע זב בר':

**רבינו גרשום**

אמאי טומאת בית הסתרים היא. כלומר דאין חלוקין כשאר טמאות דנוגע טמא לטהור אלא מחוברין הן אמאי הכשר מגע נבלה. דתנן שלשה על שלשה שנחלקו. שהיה טמא מדרס ונחלקו טהור מאותו מדרס: אבל טמא מגע מדרס. אחר שחלק בשעת פרישתו נוגע אחד לחברו: והא קא חזינן הכא לר' מאיר שטומאת בית הסתרים מטמאה שדומה כמו שנוגע אחד לחברו דקאמר טמא מגע מדרס: ולא איתמר עלה אמר שהיה טמא אחר ומעיקרא על שלשה שנחלקו. אפי' ר' יוסי דלא מודי בשלשה על שלשה שנחלקו דהתא טמא טומאת בית הסתרים מודי באבר דטומאת בית הסתרים מטמא. מ"ט דלאו איתמר עלה אמר עולא לא שנו אלא בטמאה על שני אלא בשלשה על שלשה דלא טמאה טומאת בית הסתרים אבל שלש על שלש הבאות כר' כלומר הבאות מבגד גדול טמא וכו': רבינא אמר בגד לאו לחיתוכא קאי. כלומר אפי' ר' יוסי דמטהר לענין בגד מטומאת בית הסתרים מטמא לענין אבר בגד לאו לחיתוכא קאי ולא דמי כמאן דחתוך ונוגע בהדי הדדי אבל אבר דלחיתוכא קאי ודמו כמו דנוגע בהדי הדדי:

## עב:

**טהור מן המדרס**. מתחלה כשנטמא מדרס נרץן לומר דהיי שם פשוטי כלי עץ מפסיק צין רגלו לצבד דלי אין שם פשוטי כלי עץ לא הוה פליג ר' יוסי דהא בל לו מדרס ומגע זצ ביחד אס היה יתף או מדרס ומגע מדרס אס היה נעול וכשכא צצת אחת מודה ר' יוסי כדמשמע בהקומץ

רבא (מנחות דף כד.):

**אלא שאם נגע בו הזב בר'**. שנגע צו מקמי מדרס איירי או שיתף דרס דהוה ליה מדרס ומגע אוהוצ צצת אחת דלי לצסוף לא אחי מגע דקיל וחילל אמדרס החמור כדמשמע בהקומץ [רבא] (שם) ושם ד"ה כ) דקתייב צצרייתא מודה ר' יוסי צשני סדיינס המקופלים ומונחיס זה על זה וישב עליהן הזב שהעליון טמא מדרס והתחתון טמא מדרס ומגע מדרס פי' שיש אויר צין הסדיין שמונחין על גבי קונדסין זה למעלה מזה וישב זצ על העליון עד שהצביד העליון שנגע בתחתון וכגון שפשוטי כלי עץ מפסיק צינו ולסדיינס דצעליון קדם המדרס לנגע ונתחתון צאים צצת אחת שהצביד על העליון עד שהגיע לתחתון נטמא מדרס מחמת הזב ומגע מדרס מן הסדין העליון ושיניהם צאים צצת אחת ומעיקרא דקא הוה צעי למיפשט צעיא דעשרון שחלקו ונטמא אחד מהם והניחה י' צציקא וחזר טבול יוס ונגע צטמא מי אמרינן שצע ליה טומאה או לא ויטמא גס חלק השני ע"י זירוף כלי ופשיט ממתני' דסדין טמא מדרס עשאו יולון טהור מן המדרס אבל טמא מגע מדרס אמר ר' יוסי וכי צאיה מדרס נגע זה אלא שאס נגע צו הזב טמא מאי לאו אפי' לצסוף אכתי לא ידע צרייתא דשני סדיין דמוכח צהדיא דלא חייל לצסוף מגע

מדרס דקיל אמדרס דחמור וא"ת דצשלהי העור והרטוב (לקמן דף קכח:) תניא החותך כוית צשר מאבד מן החי חישב עליו ואח"כ תתכו טמא ופריך טומאת צית הסתרים היא ומשני ר"מ היא והשתא היכי חייל אחר המחשבה טומאת אוכלין דקיל טומואת אבד מן החי דחמיר וי"ל דטומאת אוכלין חמיר שראוי להצטרף עם פחות מכצינה אוכלין אבל קודם שיחשב עליהם לא היה ראוי להצטרף והרב ר' שמשון אומר דצבע ליה טומאה לא שייך דצבד שהטומאה צאה מגופו וחילל שפיר אפי' קל על חמור וכפירושו משמע בהקומץ רבא (מנחות דף כד:) דצעי למיפשט מההוא דצ' סדיינס דלא אמר שצע ליה טומאה שהרי תחתון טמא מדרס ומגע מדרס פי' אע"ג דעליון אינו טמא אלא מדרס היינו משום דלא חייל מגע דקיל אמדרס דחמור צוה אחר זה אבל מתחתון צעי למיפשט כיון דצצת אחת ודאי חל אפי' קל על החמור וא"כ צשיניהם שוים כי ההיא דעשרון שחלקו חליס אפי' צוה אחר זה ומשני דצצת אחת ודאי חייל אפי' קל על חמור אבל צוה אחר זה אפי' שניהם שוין לא חייל האחרון והשתא לפי סצרת הפושט אמאי לא פשיט מר"מ דאמר גבי סדין שעשאו יולון דטמא מגע מדרס אלמא דחל קל עם החמור צצת אחת אלא ודאי כשהטומאה צאה מגופו לא אמרי' שצע ליה טומאה וחל אפי' קל על חמור אפי' צוה אחר זה ויש לדחות דלא צעי למפשט מר' מאיר ז) דהא ר' יוסי פליג עליה מהאי טעמא ולהכי לא פשיט אלא מר' יוסי: **אב"ד שלש על שלש הבאות מבגד גדול בשעת פרישתן מאביהן מקבילות טומאה מאביהן**. דקודם שנחלק לגמרי נוגעות חתיכות זו לזו והיי' דצשלשה על שלשה משכחת לה דמודה ר' יוסי כגון שלא הפסיק פשוטי כלי עץ צין רגלו לצבד דאחי מדרס ומגע צצת אחת ואפי' אס הפסיק נמי אס היה נכפל צבעה שדרס עליו ששני ראשיהן נוגעים זה צוה צגלוי דלין זה צית הסתרים וצצת אחת קאחו אלא ניחא ליה לאשכוחי טומאת מגע אפי' צצצד שיהיה עומד כל שעה מתוח והיה שם פשוטי כלי עץ המפסיק דומיא דרישא: **בשעת פרישתן מקבלין טומאה מאביהן**. (דף קכח:) גבי החותך צשר

(ט) מן החי דטמא ומוקי לה כר"מ דאמר טומאה דצית הסתרים מטמא לוקמה אפי' כר' יוסי דצשעת פרישתו מקביל טומאה מהאבד דוחק לומר דמייירי כגון דצמשהו ראשון שנחתך לא היה צאצד כדי לעלות ארוכה וי"ל דצעי לאוקמי אף צניתו בכל כחו דלא מקביל טומאה מאביהן צשעת פרישה מאביהן וכי האי גוונא משני צפ' אמרו לו (כריתות דף טו.): ומיהו צפ' כי"ד לולין (פסחים דף פה. ושם ד"ה ורצינא) גבי אבד ש"ינא מקנמו דחותך עד שמוגיע לעלם וקולף עד שמוגיע לפרק וחותך ודייק מניה דלא גזור טומאה על היוצא דא"כ היה מטמא מה צצפנים ומשני

## בהמה המקשה פרק רביעי חולין

**מה מצינו**. כדקתני לקמיה ומנין לטרפה ששחיטתה מטהרתה: **אף שחיטת צהמה טטהר אס האבד גרסי'**: **לא אס טיהרה שחיטת טרפה אוסה**. שחיטתה מן הדין הוה שהרי דצב שגופה: **ומנין לטרפה ששחיטתה מטהרתה**. דשמא אינה מטהרתה ומן הדין אינה מטהרתה

שצהמה טמאה אסורה צאכילה: **ומה טמאה אין שחיטתה מטהרתה**. מלגמא דהכי תניא צתורת כהניס(ט) לכל ההצמה אשר היא מפרסת פרסה וגו' כל הנוגע צהם יטמא(ז) להציא צהמה טמאה שלא תטהרנה שחיטתה והלא דין הוה השרץ אסור צאכילה וצהמה טמאה אסורה צאכילה מה שרץ אין שחיטתו מטהרמו דכתיב צהו(ז) טמאים הם לכס אף צהמה טמאה לא תטהרנה שחיטתה או כלך לדרך זו צהמה טמאה אסורה שחיטתה מטהרתה אף צהמה טמאה כן תלמוד לומר הנוגע צהם להציא צהמה טמאה שלא שעתה שחיטתה: **שלא הויה לה שעת הכושר**. ליתור מוטומאתה ע"י שחיטה: **תאמר צטרפה שחיטה לה שעת הכושר**. וכיון דחל עלה חורת שחיטה מו לא פקעה מיניה והויא צכלל שאר כאן וצקר: **טול לך מה שהצאת**. טול מכאן ראיייה זו שהצאת: **הרי שנולדה טרפה מן הצטן מנין**. שמהרנה: **שיש צמימה שחיטה**. הלכך לא נפקא מכלל צקר ואין צאל צן שמונה חי שנולד מצהמה חיה אין לנו צמה לטהר אפי' נחטט לפי שאינו צכלל צקר ואלן: **גמ' אמיא**. צשר העובר טמא והלא לא נגע האבד בצשר אלא ע"י חצורו אותו מגע חצור צית הסתרים הוה שאינו נראה: **וטומאת צית הסתרים**. קרי"ל צצמס' נדה (דף

מצ:) דלא מטמאי: **לימא ר"מ לטעמיה**. דאית ליה טומאת צית הסתרים מטמאי: **שלשה**. טפחים צבד שראוי למדרס והיי מדרס הזב שהוא אצ הטומאה כדכתיב(ט) וכל אשר יגע צצמככו וגו': **שנחלק**. ואינו ראוי עוד למדרס אבל ראוי הוה לשאר טומאות דקי"ל שלג אצצעות על שלג חזי לענינים א(ז) ולעשירים: **טהור מן המדרס**. מלגמא אדם וכלים: **אבל טמא מגע מדרס**. טומאת הנוגע צמדרכ יס לו והוי ראשון לטומאה מפני שנגעו זה צוה צעורן מחוברין שהיו מדרס: **וכי צאייה מדרס נגע זה**. מאחר שנחלק שהרי מגע חצירו אינו מגע לפי שהוא צית הסתרים אלא אס י"ל שיש כלום טומאה (ט) משמרת עליו לאו משום מגע מדרס: **אלא שאס נגע צו הוצ**. צרגלו ערס כשדרס עליו או לאחר שדרס עליו והוי עליו שני טומאות טומאת מדרס שהיא אצ הטומאה וטומאת מגע שהיא ראשונה ואינה אלא לטמא אוכלין ומשקין ונחלק טהור מטומאת מדרס ואינו אצ הטומאה עוד אבל טמא מגע הזב כ"ז שלא טבל ונפחת מג' אצצעות: **לא שנו**. דנחלק ר' יוסי על ר' מאיר: **אלא צשלשה על שלשה שנחלק**. דליכא למימר צשעת פרישתן זה מזה קצלו טומאת מגע זה מזה שהרי צשעת פרישתן לא יס צוה כדי לטמא צבד ולא צוה כדי לטמא צבד גדול. שהיה טמא מדרס וחתכו ממנו שלג אצצעות טהרה החתיכה הקטנה מן המדרס שאין צה כשיעור וטומאה מגע מדרס אפי' לר' יוסי דאמר אין מגע החצור מגע דהא צית הסתרים היא הכא מודה משום דצשעת פרישתו מאציו אי אפשר לזמצס שלא יגע מעט מעט וצשעת פרישה אינו צית הסתרים ומקביל טומאה מאציו שיש צו שיעור אצ הטומאה. והכא גבי מתני' נמי אפי' ר' יוסי מודה דמגעו מגע משום שעת פרישה כשחותך האבד מן העובר:

כחתוך

צצצד שיהיה עומד כל שעה מתוח והיה שם פשוטי כלי עץ המפסיק דומיא דרישא: **בשעת פרישתן מקבלין טומאה מאביהן**. (דף קכח:) גבי החותך צשר (ט) מן החי דטמא ומוקי לה כר"מ דאמר טומאה דצית הסתרים מטמא לוקמה אפי' כר' יוסי דצשעת פרישתו מקביל טומאה מהאבד דוחק לומר דמייירי כגון דצמשהו ראשון שנחתך לא היה צאצד כדי לעלות ארוכה וי"ל דצעי לאוקמי אף צניתו בכל כחו דלא מקביל טומאה מאביהן צשעת פרישה מאביהן וכי האי גוונא משני צפ' אמרו לו (כריתות דף טו.): ומיהו צפ' כי"ד לולין (פסחים דף פה. ושם ד"ה ורצינא) גבי אבד ש"ינא מקנמו דחותך עד שמוגיע לעלם וקולף עד שמוגיע לפרק וחותך ודייק מניה דלא גזור טומאה על היוצא דא"כ היה מטמא מה צצפנים ומשני

דטומאת

מסורת הש"ס

א) ולקמן קטע. נדה מא: (ז) כלים פכ"ז מ"י, א) מלת ומניא טעות הדפוס שהרי הך מלתא דאמר ר' יוסי שנית צמשהנה כלים שם, ד) [פסחים פה:], א) [שמיני פרשה ד, ו) [ויקרא יא, ו) [שם, ח) [ויקרא טו, ט) צ"ל משויירת. רש"י, ז) פי' הוה כלי שרת, ט) [צ"ל דהוה אמניא],

**גליון הש"ס**

גמ' (דברי ר"מ ותניא). נראה שלא לגרוס אלו חביות:

**הגהות הב"ח**

א) גמ' ומנין לטרפה ששחיטתה וכו' טמאה אסורה צאכילה וטרפה כ"י'ל ומצת אף נמחק:
ב) תוס' ד"ה צשעת וכו' צשר מאבר מן החי:

**הגהות מהר"ב**  
**רנשבורג**

א] רש"י ד"ה שנחלק וכו' חזי לענינים ולעשירים. מלת ולעשירים נמחק. וי"צ כי"ל למחקו או ד"י"ל ולא לעשירים דהיי איתא צצצת דף כ"ו ע"ב: